

δορκεν φάος, *corascat virtus et laus tua.* et Nem. IX, 98
 vbi Ἐκτορος κλέος ἀνδρῶσιν Σκαμάνδρου χεύμασιν
 ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν
 παιδὶ τοῦτ' Ἀγχιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρῶτα, *il-*
luxit virtutis laus et honor.

165 sqq. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem,
 moratur tamen. *Satis noui, ait poeta, me non habiturum*
esse inter eos, qui nunc viuunt, alium hospitem, quem ce-
lebrem, ἄλλον τινα, (κατ') ἀμφοτέρω, καλῶν τε ἴδριν
ἢ δύναν κυριώτερον. Non hic sibi respondent τὲ et ἢ,
 tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν sup-
 plendum puta μᾶλλον, quod saepe tenendum est; du-
 rius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καί, cui facile medearis
 scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi,
 quos e Pauw. et Mingarell. V. Cl. repetere nunc
 non vacat. Vnum monebo; ne γε ἴδριν hiatus defor-
 mari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus
 in pronuntiando digamma praefigeretur. Ad senten-
 tiam versuum compara P. II, 108 sqq.

171. Vbi numen ait secundare eius studia:

Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ῶν τεαῖσι μῆδεταί,
 ἔχων τοῦτο κῆδος, ἴερων,
 μερίμναισιν.

Si μῆδεταί τεαῖς μερίμναις iungi potest, nouo hoc more
 fit: nam μῆδεσθαί τι vulgo dicitur, vt saepe apud
 Homerum, et Ol. VI, 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud
 sequiores est μῆδεσθαί τινος. Potest tamen etiam
 iungi Θεὸς ἐπίτροπος ἐῶν τεαῖς μερίμναις, μῆδεταί (αὐ-
 τῶν). Ad sensum pari modo P. X, 18. Ἀπολλων, —
 ὁ μὲν που τεοῖσι μῆδεσι τοῦτ' ἐπραξε. *tua cura, ope.*
 cf. Ol. III, 68. VI, 137.

174-179. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι
 ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
 σὺν ἄρματι θεῶ κλείξειν,
 ἐπίκουρον εὐρών

A 3

ὁδὸν